

Ast-felū insemnătatea ȃicătorii răsare și mai multū. Omenii simplii, țeranulū și muncitorulū, fără sciință de carte și făr' adâncime de cugetare, nu puteau pricepe 'ndată nici ideia metafisică a causalității, nici pré filosoficulū preceptū «nu e efectū fără cauză» după cum și «fiă-ce cauză produce unū efectū». Atunci a intervenitū metafora, comparațiunea, și, prin lucruri din lumea vĕdută și pipăită, a lămuritū că din nimicū nu se nasce nimicū, și că fumulū, efectū alū arderii, nu numai că se vĕdesce pe sine, ci mai arĕtă încă c'a esistatū sĕu esistĕ *neapăratū* unū focū óre-care, ce nu póte fi departe.

Acum, a susținé că *Flamma fumo est proxima* alū Latinilorū e cam totū una cu

. Cine-a furatū ađi unū oū
Póte fura mâine - unū boū,

cu alte cuvinte că pĕcatulū micū e urmatū d'altulū mai mare, întocmai ca fumulū nevătĕmătorū de arđetőrea flacără, credū c'arū fi cea mai din urmă generalizare ce se póte da unei expresiunii a poporului.

Fiindū că veni vorba despre proverbele privitoare la fumū și fumuri, totū aci 'mĭ pare că trebuie sĕ mai ȃicū ceva și despre alte trei, totū latinesci, ș'anume :

. *Tendre de fumo ad flammam* (a se duce de la fumū la flacără).

. *Vendere fumum* sĕu *fumos* (a vinde fumū sĕu fumuri).

. *Vendere (aliquid) fumis* sĕu *per fumos* (a vinde [ceva] prin fumuri).